

[Arbejdsministeren]

kostninger? Det er i hvert fald to rammer for løsningerne, som jeg lægger overordentlig stor vægt på.

Så er der vel også nogle mål, som vi er enige om. Vi er enige om, at der skal stilles krav til de unge. Det er meget stærkt udtrykt i Socialdemokratiets forslag, og det er helt afgjort en filosofi, som vi i regeringen også bygger på.

Og så skal vi have nogle flere i arbejde, og vi skal have nogle flere i uddannelse. Jeg er overbevist om, at hvis vi tager os sammen her i Folketinget, er vi også i stand til at skabe flere muligheder for de unge under de vilkår, som jeg har beskrevet her, også inden for de rammer, som jeg har omtalt. Det er såmænd ikke så meget mere snak, der er brug for.

Det, der er behov for, er noget mere action, og det vil jeg stærkt opfordre partierne i Folketinget til.

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg synes også, at vi har haft en positiv debat, som jeg oplever som et konstruktivt procesdrag i retning af resultater. Denne foreløbige konklusion drager jeg ikke så meget takket være Socialdemokratiet som takket være SF.

Bortset fra en venlig tone, hvad man selvfølgelig ikke skal kimse ad, og det positive tilsagn om deltagelse i forhandlinger savnede jeg nemlig egentlige åbninger fra Socialdemokratiet. Selv om jeg lyttede meget intenst, kunne jeg ikke høre mig til, at Socialdemokratiet har brugt tiden fra maj og til nu til at rokke sig bare en lille smule i retning af de synspunkter, som bl.a. regeringspartierne står for.

Derimod lyttede jeg meget opmærksomt til den dialog, som fandt sted mellem fru Lilli Gyldenkilde og hr. Jørgen Estrup. Jeg mener, at denne dialog gav udtryk for en meget positiv tilkendegivelse, som kan bruges i det fortsatte arbejde for at opnå resultater.

Jeg vil også sige, at det var interessant at opleve den dialog, som fandt sted lidt senere i forbindelse med spørgsmålet om deltidsstillinger. Udviklingen har åbenbart overgået de progressive ligestillingsforkæmpere selv i SF. Der er sket et bevidsthedsskred blandt unge mænd, siger fru Lilli Gyldenkilde. Nu er tiden vist ikke inde til at vurdere, hvis fortjeneste det er, hvilke partier der har været mest progressive i den anledning. Det interessante er opblødningen i holdningen til deltidsjob, og at SF med fru Lilli

Gyldenkilde i spidsen mange gange – og altså også i denne situation – melder sig på banen i virkelighedens verden og tager den til efterretning som udgangspunkt for den politiske proces. Det mener jeg af et oprigtigt hjerte har været meget konstruktivt at opleve i dag.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Der er et gammelt ord, der siger: Gud fri mig for mine fjender, mine venner skal jeg nok selv tage mig af – eller hvordan det nu er.

Jeg skal altså her indledningsvis sige, at nu skal ingen tro, at træerne vokser ind i himlen, og nu skal ingen tro, at Socialdemokratiet og SF i den grad lader sig spille ud mod hinanden; det har jeg egentlig været fortalere for i mange år at vi ikke skulle gøre. Det siger sig selv, at vi er selvstændige partier, og hvis der er nogle ting, hvor vi kan se, at vi ikke er 100 pct. enige, så har vi jo lov at gebærde os i forhold til det. Sådan må det være i Folketinget.

Det fører mig så videre til at sige, at fru Pernille Forchhammer trak op, at vi var meget enige. Ja, det er vi. I hovedmålsætningen er vi faktisk enige. Men det, jeg også sagde i mit indlæg, var, at der er selvfølgelig nogle ting, vi må have drøftet nærmere. Sådan er det jo altid. Hvis nogen fremsætter et forslag og man er parat til at kigge på det, så er det jo, fordi der måske er nogle ting, man gerne vil have ændret.

Men det, der er interessant, er, at vi har haft en diskussion om dette forslag, og så har vi også diskuteret lovforslag nr. L 52 og L 62 – med forlov, hr. formand – og det har selvfølgelig været, fordi disse forslag stort set handler om det samme. De handler i hvert fald om samme gruppe. Og det er en diskussion, hvorunder jeg må indrømme at jeg har gjort mig store bestræbelser på at få nogle budskaber frem med hensyn til nogle klare holdninger. Jeg tager faktisk det til mig, som både fru Pernille Forchhammer og fru Lone Møller har sagt om, at de er parat til forhandlinger når som helst om at komme videre, for vi kan jo godt se, at der ikke er flertal for dette forslag.

Det handler altså om at finde ud af, hvad der er flertal for, for noget skal der jo gøres. Vi kan ikke lade dette ligge, for så ender det med, at de partier, som i årevis har kaldt sig progressive og også været det, kommer til at stå og være de reaktionære i denne sammenhæng, og det kan vi ikke leve med. Jeg vil tillade mig at sige, at det